

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej, CSc. a členov senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a Mgr. Petra Melichera, v právnej veci žalobcov: **1/ P.. V. J.**, bytom Ž. X., B., **2/ P.. M. J.**, bytom tamtiež, obaja zastúpení advokátom J.. M. Š., C., AK so sídlom N. X., B., proti žalovanému: **Krajský stavebný úrad v Bratislave**, Lamačská cesta 8, Bratislava, za účasti: **V. Š.**, bytom F. X., B., v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A-2009/1945-PSO z 19. októbra 2009, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/237/2009 -42 z 3. decembra 2010, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 4S/237/2009 - 42 z 3. decembra 2010, **p o t v r d z u j e .**

Žalobcom v 1/ a 2/ rade **p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania vo výške **123,11 Euro** a to k rukám ich právneho zástupcu, všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave zrušil podľa § 250j ods. 2 písm. e/ OSP rozhodnutie žalovaného č. A-2009/1945-PSO zo dňa 27.10.2009, ktorým žalovaný zmenil rozhodnutie príslušného stavebného úradu, Mestskej časti B. – V., č.

DSP/4509/2006,2009/10/JF-69 zo dňa 2. marca 2009 o dodatočnom povolení stavby „Novostavba ubytovne“ na pozemkoch parc. č. X., X., X. a X. v k.ú. B. - V.. V odôvodnení rozsudku krajský súd uviedol, že oba správne orgány pochybili, keď podľa § 66 ods. 1 zákona č. 70/1976 Zb. stavebného zákona (ďalej len „stavebný zákon“) v stavebnom konaní nerozhodli o námietkach účastníkov konania, ktoré boli v konaní vznesené. Krajský súd dôvodil, že absencia rozhodnutia o námietkach účastníkov konania je takou vadou napadnutého rozhodnutia, ktorá spôsobuje jeho nezákonnosť a na túto vadu bol súd povinný prihliadať z úradnej povinnosti aj bez toho, aby sa týchto väd domáhal účastník konania v podanej žalobe a to podľa § 250i ods. 3 OSP. Zároveň rozhodol o trovách konania tak, že žalobcom priznal náhradu trov konania v sume 311,70 euro.

Proti predmetnému rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný, domáhajúc sa jeho zrušenia a vrátenia veci prvostupňovému súdu na ďalšie konanie alebo aby rozsudok zmenil tak, že žalobu zamietne. Žalovaný dôvodil tým, že žalobcovia namietali, riadne nezistenie skutkového stavu, nezohľadnenie všetkých stanovísk účastníkov konania, technické riešenie napojenia v rozpore s STN, znehodnotenie nehnuteľnosti žalobcov čo do ceny a kvality bývania. Nenamietali však v žalobnom návrhu skutočnosť, že o ich námietkach nebolo rozhodnuté, pričom z dikcie ust. § 250j OSP vyplýva, že súd rozhoduje len v rozsahu a dôvodoch uvedených v žalobe a preto, že súd rozhodol nad rámec žaloby. Zároveň žalovaný uviedol, že sa v odôvodnení rozhodnutí vysporiadal s námietkami žalobcov a právna istota a procesné práva účastníkov boli zachované. A preto je toho názoru, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom a to najmä § 47 ods. 3 správneho poriadku. Zároveň namietali aj výšku priznaných trov konania za právne úkony vykonané v roku 2009 (2x115,90Euro) a to za prevzatie veci a spísanie žaloby a to z dôvodu, že žalobný návrh bol vypracovaný a podpísaný priamo žalobcami a nie právnym zástupcom.

K podanému odvolaniu sa podaním z 20. januára 2011 vyjadril právny zástupca žalobcov, ktorý napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za správny a navrhol jeho potvrdenie, aj čo do merita veci a aj čo do trov konania. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania vo výške 123,11 euro.

K podanému odvolaniu sa nevyjadril stavebník ako účastník konania, hoci mu výzva na vyjadrenie sa k odvolaniu bola doručená dňa 27. januára 2011.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. v spojení s § 10 ods. 2 O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. v spojení s § 211 a nasl. O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený 18. augusta 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p.).

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Základným cieľom konania v správnom súdnictve podľa piatej časti druhej hlavy OSP (v rámci ktorého bolo vydaný aj napadnutý rozsudok krajského súdu) je preskúmať „zákonnosť“ postupov a rozhodnutí orgánov verejnej správy. Úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahrádzať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu, ale len preskúmať „zákonnosť“ ich rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy. Inými slovami povedané, treba vziať do úvahy, že správny súd „nie je súdom skutkovým“, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy.

Úlohou krajského súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, ktorým zmenil prvostupňové rozhodnutie príslušného stavebného úradu, Mestskej časti B. – V., č. DSP/4509/2006,2009/10/JF-69 zo dňa 2. marca 2009 o dodatočnom povolení stavby „Novostavba ubytovne“ na pozemkoch parc. č.

X., X., X. a X. v k.ú. B. - V. a či toto rozhodnutie netrpí takými vadami, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Konanie o dodatočnom povolení stavby upravuje § 88a stavebného zákona.

Podľa § 88a ods. 1 stavebného zákona, ak stavebný úrad zistí, že stavba bola postavená bez stavebného povolenia alebo v rozpore s ním, začne z vlastného podnetu konanie a vyzve vlastníka stavby, aby v určenej lehote predložil doklady o tom, že dodatočné povolenie nie je v rozpore s verejnými záujmami chránenými týmto zákonom, najmä s cieľmi a zámermi územného plánovania a s osobitnými predpismi. Ak bola stavba začatá bez právoplatného stavebného povolenia, ktoré už bolo vydané, stavebný úrad posúdi súlad s verejnými záujmami na základe záväzných stanovísk podľa § 140b a podkladov predložených v stavebnom konaní.

Podľa § 88a ods. 4, 7 stavebného zákona v rozhodnutí o dodatočnom povolení stavby stavebný úrad dodatočne povolí už vykonané stavebné práce a určí podmienky na dokončenie stavby alebo nariadi úpravy už realizovanej stavby. Na konanie o dodatočnom povolení stavby sa primerane vzťahujú ustanovenia § 58 až 66.

Podľa § 66 ods. 1 stavebného zákona v stavebnom povolení určí stavebný úrad záväzné podmienky uskutočnenia a užívania stavby **a rozhodne o námietkach účastníkov konania**. Stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby, komplexnosť stavby, dodržanie všeobecných technických požiadaviek na výstavbu, prípadne ich predpisov a technických noriem a dodržanie požiadaviek určených dotknutými orgánmi, predovšetkým vylúčenie alebo obmedzenie negatívnych účinkov stavby a jej užívania na životné prostredie.

Z podkladov súdneho spisu, vrátane administratívneho spisu žalovaného, je zrejmé, že správne orgány v posudzovanej veci na základe skutkových zistení dospeli k záveru, že pre dodatočné povolenie horeuvedenej stavby boli splnené zákonné podmienky. Stavebné orgány oboch stupňov však v administratívnom konaní vôbec nerozhodli o námietkach účastníkov konania v súlade s § 66 ods. 1 stavebného zákona a preto nemožno považovať takého rozhodnutie administratívnych orgánov oboch stupňov za rozhodnutie vydané v súlade so zákonom. Nestačí totiž, aby sa administratívne orgány s námietkami účastníkov konania

vysporiadali v odôvodnení samotného rozhodnutia, ale aby rozhodnutie obsahovalo aj výrok rozhodnutia ako bolo o námietkach rozhodnuté. Výrok rozhodnutia je totiž záväznou časťou rozhodnutia ako pre účastníkov konania, tak aj pre správne orgány. Navyiac odôvodnenie rozhodnutia podrobnejšie ozrejmuje, čo z vykonaného dokazovania vplynulo, prečo správny orgán rozhodol tak ako je uvedené vo výroku rozhodnutia. Ak však v odôvodnení rozhodnutia nie je uvedený výrok, ktorý korešponduje s odôvodnením, hoci správny orgán takáto povinnosť vyplýva priamo zo zákona (§ 66 stavebného zákona), tak potom ide o takú vadu konania, ktorá má vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia, na ktorú musí súd v súlade s ust. § 250i ods. 3 OSP prihliadnuť z úradnej povinnosti. Nakoľko v žalobou napadnutom rozhodnutí takýto výrok (rozhodnutie o námietkach účastníkov konania) absentuje, nezostávalo súdu iné, než rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že nie je možné pripustiť taký výklad zákona, ktorý by stanovil miernejšie kritériá pre náležitosti rozhodnutia, než aké sú vyžadované zákonom.

Vychádzajúc zo stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu SR, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že neoddeliteľnou súčasťou princípov právneho štátu zaručeného podľa čl. 1 ústavy je aj princíp právnej istoty. Tento spočíva okrem iného v tom, že všetky subjekty práva môžu odôvodnene očakávať, že príslušné štátne orgány budú konať a rozhodovať podľa platných právnych predpisov, že *ich budú správne vykladať a aplikovať* (napr. II. ÚS 10/99, tiež II. ÚS 234/03). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci (IV.ÚS 92/09).

Pokiaľ ide o odvolanie čo do trov právneho zastúpenia, tak súd dospel k záveru, že tieto boli správne priznané za prevzatie veci a za spísanie žaloby na súd a to za dva úkony právnej pomoci. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal, že žalobu pre žalobcov nespísal ich právny zástupca, ktorý túto skutočnosť uviedol aj vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

Z týchto dôvodov odvolací súd zrušujúci prvostupňový rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods.1 O.s.p. tak, že žalobcovi, ktorý v tomto konaní mal úspech,

priznal náhradu za jeden úkon právnej služby podľa § 11 ods. 1 a ods. 4 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení účinnom v rozhodujúcom období (1/6 výpočtového základu v príslušnom kalendárnom roku) vo výške 115,90 Euro, a režijný paušál vo výške 7,21 Euro, t.j. celkom 123,11 Euro.

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **n i e j e** prípustný.

V Bratislave 18. augusta 2011

JUDr. Eva Babiaková, CSc., v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská